

RENÁTA ELIAŠOVÁ - LÁSKANIE

ZBIERKA NOVIEL

- Nebeská rýchlosť
- Svetelná žiara
- Winston
- Oko
- Uzrieť tvár Zeme
- Fotka z oceánu
- Krížom cez Ameriku
- New York
- Pobežlice
- Gravitačné pole

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-09-7

+ BONUS - Radio

OBSAH

ÚVOD	3
Nebeská rýchlosť	4
Svetelná žiara	29
Winston	35
Oko.....	40
Uzrieť tvár Zeme.....	46
Fotka z oceánu	53
Krížom cez Ameriku.....	59
New York.....	66
Pobehlice.....	76
Gravitačné pole	92
Graffiti.....	98

RENÁTA ELIAŠOVÁ

LÁSKANIE

ZBIERKA NOVEL

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Michal Ličko, Eva Hrbatá

Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0031-1

ÚVOD

Kto ma pocíti, ten spozná dôvod utrpenia. Moje smutné, záдумčivé oči sa nedajú prehliadnuť. Vzdychy, ktoré duša tají ešte nikto nepočul. Šťastie som vždy predstierala. Kroky boli váhavé a krivé. Reč, ktorá ma sprevádzala sa šepotom vytrácala. Vnútorňý boj vo mne zúril veľakrát. Slzy vyhřkli, ale láska vždy vzplanula. Bolest' bez prestania týrala to veľké srdce. Žiara, v ktorej sa sila tají. Ach, tá zelenučká tráva. Dobytku i očiam pastvu dáva. Úsmev láskavý a milý a pohľad súcitný. Nakoniec sa ešte zmení v šťastné slovo, ktorým nie je.

Nebeská rýchlosť

Temnota bola černejšia než samotná noc. Žiaden náznak trblietavých svetielok, len sivý povlak sa vtesnával medzi mraky. Ako veľké bociany plávali a strážili uprostred úzky kosáčik priberajúceho mesiaca. Celým telom som vnímala krásu tajupľnej oblohy. Hlava sa prehupovala z jednej strany na druhú, akoby ju niekto ťahal za špagátik v bábkovom divadle. Očista celého ducha i tela pod malou žiarou za temnej noci ma priťahovala čoraz väčšmi.

Myseľ neľahčilo žiadne výčitky, len v kútiku sa predieral diabol, ktorý chcel opustiť telo plné vášne a božského dobra. Tá pochybná minulosť ma nútila vypustiť toho diabla von z tela, nech sa už zbytočne netrápi, ale naopak ukáže svoju mocnú silu, ktorá v ňom doteraz driemala.

Z času na čas sa vynorilo čosi z minulosti a mŕtvymi očami sa zahľadelo na človeka. Žila som prázdne roky. Jeden rok utekal za druhým a ja som nevedela, ako ich mám vyplniť. Chcela som byť zase užitočná ako kedysi. Chcela som byť dobrým dievčaťom, chcela som byť zlým človekom, chcela som byť všetkým, chcela som vyplúť hrdzavú hmotu, chcela som vyplúť zaschnutú krv, chcela som vyplúť všetko zlo sveta.

Len jedno veľké čaro držalo moje zámery nad hladinou. Bol to jedinečný úsmev, ktorým som ovládla podstatnú časť ľudí. Široké rozpätie plných pier, ktoré dotvárali snehobiele zuby, vzbudzovali nevinný dojem. Lenže v skutočnosti to bolo stelesnené zlo v príťažlivej bytosti. Ten milý úsmev snáď očaril každého. A ten, kto mu podľahol, už nenašiel cestu späť. Plamienok vo mne ešte nevyhasol, len si držal svoj odstup od ostatných, vždy bol iný, vždy bol odlišný.

Nepatrila som k tým dobrým dievčatám, o ktorých sa hovorievalo, že sa dostanú do neba. Ja som patrila k tým zlým, ktoré sa síce nedostali do neba, ale zato sa dostali hocikam inam. A to hocikam inam ma lákalo, bolo to omnoho vzrušujúcejšie, tak nápadité, tak riskantné, že by len málokto odolal. Zrazu som si uvedomila svoju prítomnosť za chladnej noci, kde nikto nemal prístup a tak som radšej zavítala do najbližšieho podniku, ktorý bol na dosahu. Blížila som sa k prázdnemu stolu, kde ešte plápolala cigareta. Len tak sama si bafkala v americkom popolníku, opustená, bez pána. Jej dym mi vrážal rovno do tváre. Sedela som vzadu opretá hlavou o stenu a sledovala rôznorodé pohyby dymu. Jeho pohyblivosť bola kladom života. Tá zmysluplnosť maliarskych ťahov spôsobovala vírivosť nápaditej fantázie. Zlý duch sa prevtelil do klimatizácie, ktorá narušovala jeho stabilitu. Vždy tu bol a aj bude zlý duch, ktorý bude koordinovane riadiť v dnešnom svete.

Raz nám dovolí a inokedy zase nie. Jedenkrát sme na hladine a druhýkrát sme na dne pohára. Ale väčšinou sme ostali stratení uprostred púšte a ešte k tomu nás obklopoval horúci piesok, ktorý pálil čoraz intenzívnejšie. V pozadí kričala hudba, jej rytmus burcoval v každom srdci. Bol to The Smashing Pumpkins. Jedna z najmelancholickejších kapiel deväťdesiatych rokov. V plnej a démonickej kráse, z ktorej vám občas vyhrkli slzy, občas naskočili zimomriavky, občas ste len slastne zavzdychali. Nečakajte však, že by sa vás zmocnilo čosi iné ako majestátny smútok, taký ozajstný, akým sa patrilo trpieť na konci tohto storočia. Táto zvuková katedrála v sebe skrývala desiatky ozdôb, zvukových lahôdok, dokonalosti a krásy. Pre rozorvané duše ako stvorená. Týkalo sa to predovšetkým mňa. Keď odbila určitá túžba po nesplnenom vrchole, bytosti sa začali akoby zázrakom prebúdzat'.

Ich telá vo mne vzbudzovali chuť si zalietat'. Na chvíľu som sa cítila ako motýľ, ktorý svojimi pohybmi akoby maľoval. Každú chvíľu odbiehali k baru, aby zahasili svoj smäd a stlmili svoj tlkot srdca, ale potom opäť nabrali všetku silu a vrhali sa na tanečnú plochu. Mnohé oči prezrádzali svoju neprítomnosť v realite, ich žiarivé oči svedčili o všetkom. Ostala som divákom v tej podivnej zmesi. Na malý okamih ma prerušili kohosi slová.

„Čo tam sedíš tak sama ?“

V prvej chvíli som si myslela, že konečne prišiel môj Spasiteľ a vytiahne ma z tejto zívajúcej prázdnoty, ale omyl. Jeho chátrajúca postava prezrádzala, aký bol chudý navonok a nevedela som si ho predstaviť bez akéhokoľvek oblečenia. Určite by sa mi stratil pred očami. Keď pristúpil bližšie, bola to riadna rana do tela. Ten alkoholický zápach do mňa prenikol behom sekundy.

Bol taký silný, že som musela zdržiavať dych. Ale čo na tom záležalo ? Odpísal sa hneď na začiatku, pretože to bol prvý človek v mojom živote, kvôli ktorému som musela zdržiavať dych. Ale zase na druhej strane som s ním celkom sympatizovala. Ved' ak človek bude mať blízko k iným ľuďom, tak až potom sa priblíži sám k sebe. Ale žiaden prísľub, či pozitívne gesto som nedala najavo, pretože najlepším prostriedkom, ako dodržať slovo, je nikdy ho nedávať. Môj úškl'abok náhle zhasol. Ani som sa nad tým tak dlho nezamýšľala, ved' načo si zbytočne zaberat' miesto v mozgovej časti. Radšej som sa ho opýtala na meno. Jeho meno sa mi hneď zapáčilo, pretože to „elko“ na konci mena ma nútilo vytfčať jazyk. „Noel, Noel, Noel“.

Nič nehovoril, len tam tak stál so svojim tieňom. Jeho záverečným riešením bol len úsmev. Jednoducho len úsmev. Prevažná väčšina brala realitu trošku inak ako ja. Dokedy to ešte potrvá ?